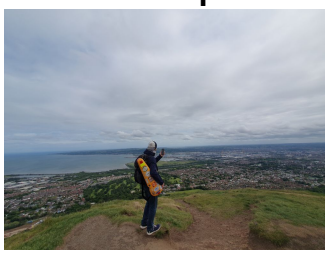
Napsal uživatel Loes van Schaijk
Čtvrtek, 12 Červen 2025 12:42

V tomto díle se Honza Bartošek a já (Loes van Schaijk) v Irsku setkáváme s Caolánem O'Neillem Fordem a jako superhrdinové, kteří se převlékají v telefonní budce, se stáváme skupinou The Celtic Link . Po ujetí přibližně 4000 kilometrů z Prahy do Westportu přes Německo, Nizozemsko a Anglii se nemůžeme dočkat, až vypijeme pořádný Guinness a zahrajeme irskému publiku naši směs bluegrassu, irské tradiční hudby a vlastní tvorbu. Jak se jim to bude líbit? Budeme jim nosit dříví do lesa nebo nás přijmou?

Zámek na kopci

V Belfastu jsem byla už dvakrát a moc se mi tam líbí. Možná je to tím, že mi připomíná Rotterdam, protože je to přístavní město a život je tam trochu drsnější. Ale i když jsem si myslela, že už jsem toto město důkladně prozkoumala (obdivovala spoustu nástěnných maleb a užívala si živou hudbu v hospodách), netušila jsem, že mají také krásný zámeček s výhledem na město. Toto doporučení jsme dostali od jednoho rodáka z Belfastu, který před dvěma týdny navštívil náš koncert v amsterdamském divadle Torpédo
, a byli jsme za něj velmi rádi. Procházka nahoru od Belfast Castle k McArt's Fort na Cavehillu
je naprosto velkolepá.

„Welcome to the Hotel California...“

Jednou jsi nahoře, podruhé dole… Ze všech ubytování, která jsem na tomto turné rezervovala, byla dvě pochybná a jedno z nich bylo v Belfastu. Po dlouhém a složitém check-in procesu jsme se dostali na místo, kde bylo několik věcí rozbitých a necítili jsme se úplně bezpečně. Nakonec se nám ani našim nástrojům nic nestalo, ale uvědomila jsem si, že muzikant na turné si nemůže dovolit cestovat jako baťůžkář. Za A) nechcete, aby vám ukradli nástroje alias důchodový fond; za B) abyste podali dobrý výkon, nesmíte být ve stresu; za C) trávit hodiny telefonováním se zákaznickým servisem a řešit spory, když byste mohli pracovat nebo si užívat drahocenného volna, je skutečná ztráta času a peněz. Takže jsem se poučila. Nejlepší tedy nejbezpečnější a

nejlevnější možností je zůstat u známých, kterým důvěřujete a jinak byste si měli najít spolehlivý ho(s)tel, i když to bude stát o něco víc. **Tradiční session v baru Madden's**
Lehce podnapilí ze všeho toho Guinnessu, který jsme museli vypít (chudáci my!), zatímco jsme vystresovaně čekali na přístupový kód do našeho B&B, jsme se vydali do Madden's Baru na tradiční session. Už jsme tam jednou byli v roce 2022. Tenkrát ho vedli Kevin McCullagh (housle), Aaron O'Hagan (uilleann pipes) a Fióna Ní Mhearáin (flétna). S Kevinem a Fiónou jsme si velmi příjemně popovídali letos v lednu na Celtic Connections v Glasgow, kde Kevinův avantgardní/tradový projekt
Córas Trio
předskakoval Hawktailu. Tentokrát Kevin vedl session s dalším houslistou jménem John a většinu večera jsme hráli jen ve čtyřech.

{denvideo https://www.youtube.com/watch?v=26QOJy2RQrc}

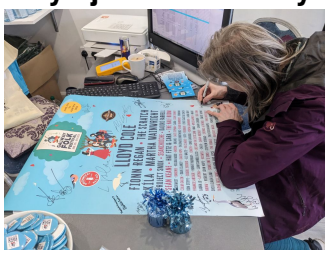
Pro ty, kteří netuší, o čem mluvím. „Session" se koná, když se sejdou muzikanti a hrají hudbu z veřejně dostupného repertoáru, který lze nazvat standardy, instrumentálkami nebo v Irsku „tunes". Bluegrassové sessions neboli „jamy" mají svou podobu v jazzu, kde se muzikanti střídají v improvizovaných sólech, zatímco ostatní je rytmicky a harmonicky doprovázejí. Pro mě tkví zábava těchto sessionů v tom, že si muzikanti vyměňují role. V melodii se mohou dělat variace, zatímco harmonie je pevně daná. V „trad" (irská nebo skotská tradiční hudba) nebo „old-time" (apalačská horská hudba) sessions je to naopak. Většina muzikantů v kruhu zahraje melodie kolektivně a může je akordicky doprovázet jeden hráč (obvykle kytara, buzuki nebo klavír). Ten může volně improvizovat s harmonií, pokud se hodí k melodii. Hodiny trvající hraní společných melodií může hráče uvést do stavu podobnému transu a pokud jste náhodou tím šťastným doprovodným kytaristou, je to nejlepší trénink sluchu, jaký můžete dostat! **Řekni, kde ty folk kluby jsou**

Když řeknete kontinentálnímu Evropanovi „Irsko", většinou vám nadšeně odpoví, že jde o Guinness, přátelské lidi a že se všude hraje. Většinou budou mít na mysli sessiony, o kterých jsem se zmínila dříve. Mnoho barů také platí muzikantům, aby zpívali známé hospodské písničky (ideálně velmi nahlas), které si lidé mohou „zabékat" spolu s nimi nebo si je jen tak užívat v pozadí, když si povídají s přáteli u piva. K tomu mají v Irsku silnou tradici soutěží pro muzikanty a tanečníky. Kam ale chodí písničkáři? Existuje v Irsku publikum pro novou vlastní tvorbu a vyprávění příběhů? V Anglii stále ještě najdete některé folkové kluby, které vznikly

během folkového obrození v 60. - 70. letech minulého století. Najít je ale v Irsku se zdá mnohem těžší . V jednom ze severoirských folkových klubů se schází každý čtvrtek večer v Sunflower Public House v Belfastu. Jejich formátem je první hodinu se může kdokoli přihlásit a zahrát jednu píseň, celou druhou hodinu hraje speciální host. Publikum platí malé vstupné a žádá se, aby bylo pozorné k hudbě, což je pro místní mládež mnohem méně atraktivní než bar v přízemí a rušná pivní zahrádka, ale potěší to muzikanta na pódiu. Nikdo na vás nekřičí „Zahraj Galway Girl!“ a můžete vyprávět svůj příběh, zpívat ty krásné balady, které v hlučných barech zahrát nemůžete, poslouchat příběhy jiných lidí, objevovat novou hudbu a prodávat cédéčka, protože lidé, kteří chodí do folkových klubů, se snaží umělce podpořit. Pevně doufám, že si mladší generace uvědomí důležitost těchto institucí a nenechají je zaniknout, protože se v nich skrývá velké kouzlo.

Když jsme u Galway Girl...

Naší další zastávkou byl 6. června Galway Folk Festival ve stejnojmenném městě, kde jsme se setkali s Caolánem O'Neillem Fordem a zázračně se z dua „Loes & Honza“ proměnili v trio „Loes & The Celtic Link“. Po třech týdnech převážení mého kontrabasu nastal konečně čas pustit ho do práce! Náš program nám bohužel nedovolil vidět žádného z dalších umělců (včetně Fionna Regana, Daori Farrella a The Scratch), ale zahráli jsme pro zatím největší publikum na našem turné: Monroe's Tavern byl tak plný, že skoro nešlo projít. Publikum bylo velmi mezinárodní. Potkali jsme skupinu amatérských muzikantů z USA, kteří byli na organizovaném výletě s banjistou Peterem Wernickem, i lidi až z Nového Zélandu a Austrálie. Možná proto se zejména naše bluegrassové písně setkaly s nadšením, i když velký potlesk jsme sklidili i za naši původní píseň *„The Wind and the Water“* a žádost, abychom vydali naší coververzi „Beeswing“.

Milník dosažen: Ahoj Westporte!

Hlavní název této série reportáží z turné naznačuje význam Westport Folk & Bluegrass Festivalu ve Westportu v irském hrabství Mayo. Pořadatel festivalu Uri Kohen má obrovský pozitivní vliv na evropský bluegrass a působivou sbírku kamioňáckých kšiltovek. Když jsme se s ním setkali, měl na sobě jednu s nápisem (přeloženo) „Myslel jsem, že Ariane Grande je font“. Naše celé sedmitýdenní turné

začalo totiž tím, že nám Uri poskytl místo na svém festivalu. Domluvil pro nás i několik dalších vystoupení v Irsku a také místo v panelu sympozia Universities Project, které v sobotu 7. června ráno pořádal **Lee Bidgood** .

Příběhy a písničky

Poprvé jsem se s Leem setkala téměř před dvaceti lety, když dělal doktorandský výzkum o bluegrassu v České republice, z něhož vzešla kniha Český bluegrass: Zápisky ze srdce Evropy a dokumentární film Banjo Romantika .

Zajímavostí je, že s Honzou jsme založili naše duo v roce 2019, kdy jsme oba navštěvovali Leeho kurz Global String Band na Karlově univerzitě v Praze, kde nás naučil takové úžasné melodie, jako je *„Lost in the Loop“* od Liz Carroll nebo old time tune *„Jeff Sturgeon“* . Je to jeden z nejmilejších lidí, které znám, a osvěžující akademik s otevřenou myslí, který navíc umí skvěle hrát na housle. Když se představoval, řekl, že je zvyklý *„vzít něco opravdu zábavného a udělat z toho něco opravdu nudného“* , což mu chci nechat vytisknout na tričko. Tentokrát se mu to ale nepovedlo, protože panel vůbec nudný nebyl.

Někteří z panelistů byli akademici, všichni byli hudebníci. Liam Purcell, Róisín Ní Ghallóglaigh, Kathleen Coker, Pete Ward, Lee a já sama jsme přispěli k tématu *„písně, které hrajeme, a příběhy, které o nich vyprávíme“* . Překvapilo mě, že můj skromný příspěvek o autenticitě a pocitu syndromu podvodníka při hraní tradiční hudby, která přímo nekoresponduje s vaším osobním původem, sdíleli téměř všichni v místnosti: zdá se, že je nás „vykořeněnců“ víc, než si každý z nás uvědomuje… A velká skupina z nás strávila hodiny povídáním i po oficiálním skončení panelu.

„Craic“ v Peacock Lane

O pár hodin později jsme se vydali do Ballisodare v hrabství Sligo na dvouhodinovou show ve velmi příjemném baru Peacock Lane , který pořádá bluegrassové koncerty ve spolupráci s festivalem Westport. Manažer Andrew a dobrovolný zvukař John se postarali o to, abychom se cítili vítáni a v pohodě. Místnost se rychle zaplnila lidmi, kteří si přišli posedět a poslouchat, a postupně jsme přilákali i několik zvědavých štamgastů z baru. Andrew i John mi řekli, že sály s živou hudbou to v Irsku v současnosti nemají vůbec jednoduché, což si turisté možná ne vždy uvědomují. Poskytování scény pro autorskou hudbu vyžaduje finanční investice ze strany vedení a podporu dobrovolníků. Hluboce si proto vážím těch, kteří to v těžkých časech nevzdají. My jsme v Peacock Lane každopádně měli moc povedený večírek nebo, jak to říkají Irové, „craic“! {denvideo https://www.youtube.com/watch?v=oCNQBn74P0Y}

„Craic“ v McCarthy’s

Další večer jsme hráli v baru McCarthy's v centru všeho dění - ve Westportu. Přivítal nás manažer David a plný sál lidí. Někteří byli zvědaví na naše další autorské písně poté, co nás viděli hrát na Universities Symposium, jiní lačnící po bluegrassu a zbytek žízniví po pivu a dobré zábavě. Myslím, že všichni odcházeli z baru spokojeni. Jako přídavek jsme zahráli krásnou irskou baladu „Grace“. Tu jsem se naučila poté, co si ji někdo ve Westportu vyžádal, když jsem tam hrála s kapelou Red Herring v roce 2019. To, že s námi refrén zpíval celý bar, byl pro nás nový a velmi silný zážitek. {denvideo https://www.youtube.com/watch?v=9yCYnaL2BT8}

Po našem vystoupení jsme měli konečně možnost se připojit k nočnímu jamování, které se během festivalu vždy koná v hotelu Clew Bay. Hladinu endorfinů jsme si zvedli při energickém bluegassovém mash jamu se členy kapel
Blue Weed
(Itálie),
Old Baby Mackerel
(Anglie) a
Liam Purcell and Cane Mill Road
(USA). Ty brďo, to byl nářez! Caolán se také zúčastnil žánrově pestřejšího groovy jamu za rohu a v hotelovém baru probíhala současně velká a malá old-time session. V tom je síla Westport Folk & Bluegrass Festivalu: místo rivality mezi malými žánry je tu prostor pro všechny, všichni muzikanti mohou proplouvat z jednoho jamu do druhého a domů odjíždět s novou inspirací a novými přátelstvími.

Tento týden nás čekají další dva koncerty v Irsku: Ve čtvrtek
12. června
v
Paddy Quinn's v Ennisu
a v pátek
13. června
na
Doolin Folk Festu
. Třeba se tam náhodou uvidíme, a pokud je to pro vás příliš daleko, sledujte FOLKtime pro další díl naší reportáže!

Napsal uživatel Loes van Schaijk
Čtvrtek, 12 Červen 2025 12:42

